

Из необјављених рукописа наших аутора

ВИЊАГА - ТЕРАСА

Љубиша Мишић

Рибница, Београд, 1977. г.

Драгану Илићу — Нишком и Ништима

ВИЊАГА

„С црним грозђем златне
витице сплетене“

Жерар Де Нервал

ти си девојчица свештеница сестра мајка жена
са огромном дечјом душом после смрти детета
на почетку завичаја дивно си девствена зелена
из живе земље из земље-звезде усред света

гранаш нервни систем крв крвоток сенку своју
у модерну поезију
кроз двери кроз које да прођем још не смем
од зелене светлости лишћа у исувише истиниту
елегију
о испод тебе сваког мог живота могао бих да
пишем песме

на ноћи на твоје стасу без електричног светла

кад од лишћа слова-стихови постају зелена и
прсти
моји лиснати од лишћа после сваке моје смрти
хоће ли то лишће икад моћи да покупи вештичија
метла

снова сазревају ти дојке у грозђу предамном
нешто од црног даха од млека од косе има вино
на почетку света о тада ја нећу бити са мнош
тада нећу бити са мнош бићу мртав ин и инок

ВИЊАГА И СВЕ ДРУГО

ЗЕЛЕНО ЦВЕЋЕ

*ни мртви не верују да су мртви
ни живи не верују да су живи*

*сад и увек опада цвеће с младих гроздова вињаге
осмога дана у недељи у девети дан у недељи
док чита умрлице у вечерњим новостима усамљен маг
о њима који не верују да су мртви о пријатељи*

*о њима који су веровали уопште неће умрети
јед. дете с тих страница из новина смеје се читачу
док сурвава се цвеће би младо грозђе у читачу да се
сети
— то дете са фотографије смеје се у слатком плачу —*

*Да му прећути име које му безмужна мајка и оци нису
дали
и да не покаже преко лета изнутра своје велико зрење
то младо грозђе кога би да сазре са боговима и живи
чекали
из струлог семена из корења док се у трулост пење*

*осмехује се том мртвом детету маг цвећем сав посут
са малим латицама с младих гроздова госпође-вињаге
једне и друге очи у тој вечности су непознато драге
умрло дете и маг знају без краја од почетка п у т*

ЛОЗУН — СТАБАОЦЕ — ЛОЗУН

*ти имаш вечне речи испод надземаљске лозе
у ноћи слова у словном телу у сваком слову
само ти можеш да видиш све мртве и све бозе (богове!)
сада на небеској бескрајној реци у риболову*

*ти имаш вечне речи у свакој једноставној речи
од тих отрцаних речи у свакодневној употреби
само ти можеш написати сијасет н о в и х речи
а изговарајући вечност стигао си одједном на
свој погреб*

ти имаш вечне речи испод надземаљске лозе
сред земље и небеса те неразлучене криоце
с в е т а што се тобом чудно назиру и крозе
ти си се по њих на небо нео кроз то свако
стабаоце

ти имаш вечне речи испод надземаљске лозе
оне се голе виде на твом челу сред хладовине
сети се у свом месу већ једанпут туберкулозе
српских песника и запиши лишће на почетку
висине

најлепше им је песме написала та слепа госпа
из вртова где су пролеће и јесен једно исто
врве речи врви грозђе треба се с п а с и т и
треба се од тела као времена спасити честито

о бити то грозђе бити будуће вино у бокалу
без чаше на столу под истом виновом лозом
само сам себе бескрајно изнутра пити у том
божјем локалу
никад не моћи то вино попити до краја скроз

ти имаш вечне речи испод надземаљске лозе
оне се голе виде на твом челу сред хладовине
сети се у свом месу већ једанпут туберкулозе
српских песника и запиши лишће на почетку
висине

ПИСМО — ПЕСМА

најмањи цветови на свету опадају са вињаге
испод које сам ради изнуђавања светлости
тихо плакао

загледан у зенице моје лепе беле мртве драге
видео сам одједном истовремено и рај и пакао

и у том опадању једно једино годишње доба
што се разликује од пролећа од лета од јесени
од зиме

страшно сам осетио једно једино годишње доба
је без времена и температуре њено тамно име
најмањи цветови на свету опадају са вињаге
на мене — једва се може и осетити тај додир
латица и будућег грозђа и моје мртве драге
то је тај напор јављања из земље и свемира

и њено најлепше вођење љубави испод лишћа
по вољи пролећа — а то је најсигурнији први
знак будућег вина
у опадању и њеном додиривању биће то пића
опет ископалог у мој бокал из дубине с висина

ПЕСМА — ДИВЉА МИСАО

умрети у мајчиној утроби пре рођења
испод винове лозе
и опет бити жив шапћући својој мртвој звери
до виђења
шапћући најчуднију светлост и реч винове лозе
шапћући најчуднију светлост што сенку мери

у свеноћи у којој си погибао без смрти
бар си са својом мајком ко са женом спавао
бар си са својим оцем ко са мртвацем спавао
док су из њега устајали опчињени мртви

ЖЕРАРУ ДЕ НЕРВАЛУ

смрт је жива од које се очи умирућих жаре
теби се бескрајно мора веровати испод сваке ове
лозе

док ковчега у ствари после смрти празне провозе
све си (отац жена бог) мој луди брате жераре

има ли данас неког занесенијег у француској
и паризу
истовремено си поред умирућих и пишеш књигу
за мртве
над Сенком сваки дан спаваш спокојан у надреализму
али ноћу ноћу си страшно будан и мртав за мртве

крадеш ми лишће и зелено грозђе и зрело грозђе
то с в и ћ е свачија крв и ноћна светлост то је
крадеш ми будуће вино као споменик старо гвожђе
можда због тебе моје песме негде стварно постоје

СОНЕТ ДРУКЧИЈЕ СВЕЧАНОСТИ

испод вињаге дечаџи за столом
бледи и лепи са остацима хране
док преостало вино покрштава
невидљиви апостол
они мирно гледају светом саране

и нису гладни јер су први пут сами
у најмлађој свечаности сна и смрти
загледани као да су се први пут
пробудили тамни
гледајући како опада цвеће са мртвих

сви они би да кажу реч са брегова
а у њиховом једва видљивом осмеху
као да ће сред лета снег снегова

као да ће већ давно у њиховом смењу
неки анђео са висина без очију да
заплаче
ипак да заплаче ипак да заплаче

МРТВИ СУ СТРАШНА ЕНЕРГИЈА

истерати из лишћа грозђе цвет
и чути надлажење младе петелке и
свакога малог зеленог зрна у грозд
сваке капи вина — капи просуте крви
одавно сада из земље у в и н о
вино које је море море које је вино
у млада уста у смех без свога лица
то су њена уста и њено лепо лице

без смеха

и она у свакој сенци од сваког листа
далека а овде овде-далеко-далеко
о чути надлажење праха кружећег
из земље из срца и поновно таложјење
у сваком часу од свих осам годишњих

доба

осипати се мешати свој пепео са својим
слушати с а н тиховање претворења

ИСПРИЧАЈ ПЕСМУ

и с п р и ч а ј песму оћелавели песмописцу
изусти очима речник да те не чују уопште
испричај је у зеленом грозђу мртвом
летописцу
испод вињаге све кажи свету поштено

као што кажеш добар дан своје псу
испричај му је доћи ће опет да те слуша
у шареној хладовини тада у целој космосу
свитаће нека наднебесна затворена д у ш а

ПРВА МИСАО ИЗГОВОРЕНА ЖЕНИ КОЈА ЈЕ
ДОЛАЗИЛА ПОД ВИЊАГУ

З Д Р А В О Г Р Е Х У

ВИЊАГА ОЛИСТАЛО НЕБО

све моје речи испод кућног прага лозо тихо и реско
са пуним устима слова увек си пре мене изговорила
о лозо племкињо! то си ти само за мене све женско
бескрајно-немерљиво-овде-ти си за мене самовила

зараста лишће у небо треба пољубити крупни зелен
лифт
сваки пре него проспе се крв у пијано грожђе у трезно
вино

пре него мртваци запевају без тебе исусе христе
у смрти у завичају у младоме вину мени увек ином

пре него у божјем вину мртви не запевају с песницима
и пијаницама

путујемо према себи лицу кроз осмех ти већи од лица
госпођо вињаго пијана вило песници у песницама
имају ненаписану песму ненаписану књигу ноћ усред
птица

лишће је пало у небо ко у мирну воду не заталасавиши је
и не дрхтећи павиши о путујемо благи према свему томе
осећам док вино пијем да са мношвом сада вино пије
да у ствари вино просипам у уста другом неком

СЕНОВИТИ ЗАПИСИ I II III

ПЕСМА ЗА КЊИГУ БЕЗ НАСЛОВА

да се повучем из монгометежног света
да живим о духу и дух о мени да живи
да живим испод црног грожђа да не узмем
ни опало зрно
да вршим физиолошку потребу у природи као
одједном два детета
да будем спавач из породице неуспављивих
да почне ништа да буде сан да буде ноћ

да будем мртав за све да будем колибар
да се једном бавим уметношћу да будем бедан
да будем обруба младе лиске да чувам свраке
да песма да крв да муч да молитва да буде кар
да ми сваки дан буде недеља а недеља сваки
дан
да сав силазим у плод који је лепши од жене
кроз сваки знак
зрења
у мраку

да вињага буде колиба да не будем жељан
да будем равнодушан посматрач да немам лице
да се молим на прериљаној земљи да цвеће
буде вино и пена
да ништа не знам да не знам за себе да немам
пријатеља
да се поред толико лепог дрвећа обесим о цер
да исправим главу и да гледам као жена

ИЗ ФРУЛЕ У ГРУДИМА МРТВОГ ДЕЧАКА

све тежи горе
да се негде врати
да не буде што није
да збуде

О цвет је загледан у себе
не у пчеле не у мене
а како ужасно гледају
они који сад умиру

смртни дух пење се
п а д а ј у ћ и
у гроздове душа
патња свему дата
све тежи горе

ноћ душе шушти у фрули
пењући се пада горе
све враћам а нећу да се
вратим
нико осим мене не чује
дивна је слика музике

голи господару врати
из здравог лудила
поново пронађеног
који је нашао себе
да буде

све тежи горе
да се негде врати
ал у шта загледано је
а загледано је
у благој кончини
са огромним очима

У КИДАЊУ ГРОЖБА У ЛОМЉЕЊУ ХЛЕБА

отиснути се кроз лозу на небеску пучину у чамцу
без весала
изван себе изван сваког листа у лишће у крв које
жегоше
у маглинама међ звездама изговарати своје ново име
климент климент о ти си клименте ластар винове лозе
климент климент о ти си клименте ластар винове лозе
у маглинама међ звездама изговарати своје ново име
путовати са облацима ко са острвима која су плесала
са маглича у неоствареном животу давни и далеки мој
воиновићу радоше

у кидању бобица грозђа у ломљењу много благо
уљудног хлеба
крхају се боре прстење извора крст од винове лозе
мене сваког тренутка прелазе у поноћни сунцокрет у
поноћно уље
четвородневно чинодејство је из тамног сунца у свему
јединородни више никада не можемо сићи с неба с неба
а на њиму нисмо а на земљи нисмо небеске смо козе
над водом у вину по теби сам само ти са ништима све
хуље
у мирној тачки у злату смеха што се окреће ни у чему

ЛОЗИН ПИСАР ШКРАБАЛО

да повучем линију из круга
да замесим траг
да источим чокот
да источим грозђе
да источим море
да море буде
да глад учиним бескрајном
да препишем мастило
да подигнуто између лишћа
да счиним песму
да кажем нем и ћутљив
да кажу
да кажу нема ме
да има само једна песма
да будем жена
да после смрти
да убодем седо слово у белини
да сугласник самотни
да листам лишће
да срећујем рукописе
да завијам дуван у вино лист
да будем корњача
да
да
да

ГРОЗДАНА

бог је мртав а само си ти жива
гроздана
у свакој мојој смрти које још трају
ти исувише лепа у распадању ткива
мојега у томе сеновитом сјају
гроздана

од звезда од грозђа од даха баханаткиња
 и баханалија међу врбама на којима је
   родило грозђе
 купидон је само слуга који служи љубави
 у теби се то свет догађа и вино ромиња
 у теби се све испочетка догађа постајући
   по једно сазвежђе
 бачено маглинама у твојој одсутној глави

 морам да сакријем руке од мене
   гроздана
 љубав опет почиње са презрелим гроздом
 волео бих да утулим сунце а да запалим
   све звезде
 да прећем у све месечеве мене
   гроздана
 док те негде узалуд љуби сваки гром
 у новој земљи ја бих волео да те љубим
   над својим гробом

речи епитафије које ћете урезивати у кору
 било којег дрвета на планини Столови
 и на планини Чемерно и у вино на устима

СРЕД СМРТИ СМРТ СМРТИ

О ВИЛО НА НЕМОГУЉОЈ ЧИСТИНИ

СРЕД СМРТИ МРТАВ УМРЕТИ

ВИШЕ НИКАД НИКАД НЕ БИТИ

не нарушавајте ми ћутање
са разјапљеном чељусти мазге
не сазревајте ми процветано лице срце
не гледајте ме погледом који пали звезде
као острва

не рађајте ме ниједном смехом
не рабајте ме узалуд мртвог
не отворите моју књигу која чита
не отворите моју књигу која мене чита
не долазите под вишагу да се уверите у
зелено-плаветнило

прећуткујем диониса на почетку и на крају
од свих очију сакривен на судишту
не изговарајте моје прве помисли
не пробудите ме будног
ја који ћу једном пробудити све да сања
не берите ми грозђе јер га ни ја не
берем никад
не дирајте ни једну ствар безакоња утиска
које узимате
оставите ме да уздишем без разлога са
свом снагом

оставите ме да плачем без разлога
полугласно
мазге вратите се у ноћ у своје црно
почињем да ћутим испочетка бестрашће
све што је на мени умреће
не нарушавајте ми ћутање

151 ПСАЛМ НЕПЕВЉИВИ НЕЋУТНИ

о моја лепа изгубљености испод винове лозе
и моја лепа потсвести паметнија од моје памети
кад једном сићем у твој радосни вилајет скроз
од земника са сенком постаћу п р е с в е т и

нећу писати песме нећу водити љубав у очима слепих
с в и т а ћ е с а н и и бићу ужасно јед. леп
маглен човек у коме кружи изгубљени авион
без пилота и гладује сваки мртав франсоа вијон

у ч о в е к у у коме зри без лишћа једна лоза
негде на крају света у његовоме срцу без срца
тај бели човек кога нигде нема и та винова лоза
шта су до смех који имају само они у причешћу
сред свог пољупца

шта су до фантастично до несхватљиво н и ш т а
што рађа презрело грозђе и вино у мом бокалу
о кад будем бесконачно мртав знаћу то н и ш т а
знаћу тајну за понова рођену једну звезду палу

о коме то рећи мртав на уво кад сте мали слепи
глуви ћорави
зар ћу опет на свим путевима у вама узалуд певати
родословац испод мајчиног пупка у плавој трavi
хоће ли бог ову песму за рајску досаду спевати

о моја лепа изгубљености испод винове лозе
и моја лепа потсвести свеснија од моје свести
кад једном сићем у твој радосни вилајет скроз
нека одмах заувек буду изговорене изгубљене
вести

ПИСМО — ПЕСМА II

о п а д а г р о ж ђ е из вињаге из неба
то капље са њених очију са њеног лица вино
добро је виноу бити моја драга мртав потребан
добро је у овом затвореном космосу мртав бити
неко ин

добро је виноу бити мирис лепши од мириса руже
безмирисни мирис који би хтео да види који
би хтео да гледа
све то за све то што јесте довољне су му
сопствене оптужбе
да си ти моја мртва драга у црноме виноу
уствари бела и бледа

ти ћеш се мртва насавати увек стално сневајући
толико ћеш сањати да ћеш изгубити налицје
никад рођене ти ћеш се насањати јаве
о кад бих знао да је толико липо у небеској
лудој кући
можда бих се испод вињаге у пољу одрекао
цветовима првоме дрвету своје главе

о п а д а г р о ж ђ е из небеса из вињаге
то капље вино зрело са њеног лепог и тужног
лица

то капље вино из мајушних кратера њених
вулканских брадавица
у непојмљивом стасу низ бедра низ стомак низ
ноге — чокоте које су змијине тољаге

и назире се полако у магли — од поне бестелесна
моја мртва драга
и назире се од вина ново море небеска пучина
плава
назире се њено присуство само а она негде
ужасно блага и нага
гледа хераклеово тринаесто дело његову смрт
сневајући она никад не спава

о п а д а г р о ж ђ е из вињаге из небеса
полако се назире небески двори или се то мени
чини
поново су ме сахранили у зиму иза врата леса
на њене усне међу лишће у давно започетој
винској висини

ТАМЈАН

напуштам те љубиша мишићу
адресо птица
измету божјих птица
ти ниси ја
ти ниси ја

остани испод вињаге љубиша мишићу
записуј нежност записуј
аз
јар

смрт тражи своје презиме али не на „ић“
напиши и то
доста си себе употребљавао као метафизички
стих
само падајући можеш низ одређене степенице
сићи
напиши и то
док за земљу испод вињаге ти ниси никад исти

у црном грожђу мртав непоновљив си и кула
зањишеш свако зрно пуцад на сваком бедру
власи задушине длачице дојке јој све ћелије
о потећи ће звуком вино на земљу ко срушена кула
божјаку светлост сјај ће се источити у сребру
сред смрти бездушне келије

напуштам те љубиша мишићу
ти си винова лоза
ти ниси ја
ти ниси ја

ти си ужасно сам у — свакоме свом открићу
зато нека ти се јавља млад бог
за тебе без икаквог почетка траје наркоза
постајући дрога

ПРОСТИРАЊЕ ВИНА — ВИНСКА МАПА

О колико вина онај горе има
у својим небеским подручјима

МАЛА ВИНСКА ПЕСМА

нека су проклети они који верују у завичај као у
место рођења
у своје рођендане без свог смртног часа
и нека су благословни у мојој глави са хиљаду
земљотреса и толико семења
грожђе и вино кад одједном у мојој крви стаса

и просипа се испред куће на устима коња пса жене
поново у радосну земљу испод опале винове лозе
тада кад сви ћутећи поздрављамо бахуса и бозе
из величанственог замућеног круга винске пене

ЦЕЂЕЊЕ ВИНА

очистите вино од мојих бивших костију погубљених
нека вино буде вино без мене — иједног мртвог чисто
вино које ће једном бити пијано као они који га пију
одмах га истрезните од сненог меса од мојих очију
од мојих ноктију то вино што ће цедити у брдима исто
вино, оперите га од мене ноћног и сву винску историју

нека вино буде молитва која се сама моли нека буде крв
али што пре свуците тело моје из младог црног вина
вино треба пити го извадити из мене стрве и црве
у вину је лепота одбегла од мог дисања сред висина
нека у вину буде само вино — о то очајнички хоћу
нека у вину буде само душа моја прва свеопштом ноћу

ЦЕНА ВИНА

вињага је жена у чијим дојкама је читава винска
историја
хтео не хтео смрт је моја драгана најљубавнија

коју ћу по први пут видети у тачном времену смрти
са полуделим погледом што ће вино да напије да
буде напијено у свакој лозиној врсти

ХЕРАКЛЕ

грожђе ми је дало зрелог грозђа да будем
исто грозђе и вињага
вино ми је дало тужног вина и сад ми у жилама
тече вино уместо крви
херакле од твоје снаге биће већа само моја
снага
снага коју неће моћи да надјачају мртвим телом
ти и сви моји црви

после смрти већ замеће се зрно и лишће сред
мог мртог тела
и напасам стада коза и оваца и стада коња и
напасам у свету сва стада крава
на све то (из непознатих метафизичких разлога)
псује пас псује на твоја и моја дела
док се смејем мртав издишући у листању лиске
у листању латица у листању трава
мним мртав иза мене је остала ливада пуна цвећа
остао извор остала винова лоза
иза мене је животиња траве гљива лишћа воде
смиља цвећа остала
иза мене остао је са малом жабом у виновом
крупном лишћу чаробњак из оза
иза мене свака моја песма се од мене спасавала

АРС ПОЕТИКА

сред госпође — вињаге седим још од шеснаестог
века
на каменом асталу чирак — смола и велика чаша вина
док је време празни и пуни слушам како протиче
небесна река
а извире ромор у виненој месечини кроз вилину
косу сред висина

још седим тужан постојањем! и ништа не радим
нећу више никада устати померити се — у космосу
читам слова
док је на столу књига — ковчег из које веје дим
сећам се с е б е иако не могу да се сетим био
сам корњача Нервалова

можда ниједном нисам ни умро већ сам само страшно
сањао
испод вињаге која је мирјана вујић и слободном
затвору у брегу у тераси

да се будим! да сипају вино у димњак мог замка
да се чују невидљивих уздаси
не могу да помирим воду и дух кроз моје безбројне
животе и бескрајна умирања
волео бих да видим злолепе виле као што оне мене
виде
волео бих да видим само! као што слепи анђели
све виде

СЛЕПИ СЈАЈ

посвећено
природи ноћу

на зиду у огледалу трепери вино
то таласа се само негде божја вода
сигурно ангел ноћас муља вино
сву ноћ презирући свој тамни дар

већ давно свануло је од нежног тока
о ко ће икад све то једном попити
у огледалу дубоком тај бели витки
сред мојих очију нема своја оба ока

а расветљава сјај који је слеп
не његови други прсти су у комини
тај ангел — виноградар стварно је леп
занесен пуцадима у лепоти у истини

снено! он не подноси људе и мене
све птице све лептире све животиње
напустио је моје лево и десно раме
ал откуд знам твори од сјаја иње

у огледалу је у нечијем винограду
муља и цеди најстарије вино: тело
први пут видим изговарам прве речи
низ његов одсев који је још овде
у прошлости гурам бачву у београду
горе звони сјај доле убија и јечи

М Е Д И Т Е Р А Н

у сну пробудим се сред планининог винограда
у сну буднији него када сам брижљиво будан
ноћ хиљадита и прва је ноћ — и Шехерезада
између недокучивих њених ногу је моја рана

из које ромиња крв вино ружичасто П л а в о
овде у магленој виногорју из свакога листа

о то је све што је само остало од и. христа
младог разапетог преплашеног док се је спасавао

не могу да заспим испод ни једнога чокоота
пишем ножем и чујем жубори вино горе у лику
не могу да заспим после свих мојих живота

велики бели небесни слоне сна у мом крику
врати све што сам једном поседовао а изгубио
не знам шта радим сред оне што сам љубио

З А Д У Ш И Н А

ДЕВИЧАНСКИ ЕХО

певају мртви ко би други боље!
мртви певају најлепше и најбоље

слушати нову музику цепајући своје рукописе
ватру сваки звук прославиће грозђе лишће
у заласку ветра све твоје порезе као победе ће
прославити црни господар — жена за васељенске
миомирисе

нас — човек у своје велико заборављено сећање
то су добри простори у коме мртваци поново
певајући сви увек једну исту песму одбацујући
сећање
треба стално писати увек једну исту песму за
себе

треба путовати треба путовати испод винове лозе
на столици у црном оделу славно изаћи из себе
у облацима у девичанском еху офелији показати
мимозе

са осталим мртвацима поновити испочетка све
њихове погребе

за непоновљиву светлост светлости за небеско
пролеће
карање чемерно и безумље једино признати
пре свега

коров проповедати као лозино као остало цвеће
пре него опадајући не заснежи у сваки празан
ковчег
свраку признати за славуја незаборавити чавке
и ране

умируће брестове у свету прогласити за најбоље
песнике
све рећи мртвима у себи све рећи пре него
грожђе сване
пре него заборавиш у магленим вртovima безлике

пре него упамтиш са корњачиним наочарима
ангеле
пре него прочиташ ненаписану књигу у свом месу
пре него било шта напишеш пре него речи побеле
напиши празно писмо самом себи на своју адресу

З А Д У Ш И Н А

црна жена црна жена црна жена
у њој она све је изван ње неznam шта је
она која је опкорачила простор и сунце
— — — — — већа од себе
задужена за непрекидно пролеће
у свим годишњим добима
задужена за душу у месу
за сени које лутају далеко од свог гроба
и телевизијске месечине у окнима
за мртве — умрле у цветању винове лозе
за своју песму да је нико не напише
задушина задушина задушина

невидљива црна свештеница сенки
које заједно са невидљивим душама
громогласно напуштају тело планину за црве
пре времена не сачекавши свитање тела
путеве црва прелест распадања Беспочетно
не сачекавши смрт умрлу међу коленима
постају невидљиве у видљивој
узалуд их нарикаче незнајући призивају
оплакујући умрлог,

отишле вратиће се мале и младе
у зелено грозђе Ту у светлост
дао бих све да видим оно што су видели
мртви у часу смрти

д а л и с и т о т и
задушина задушина задушина

тебе коју никада нико није видео
од твог првог присуства које
надувава бобице грозђа покреће вино
го мртви у теби делају и дању и ноћу
свитајући цвет винове лозе
свитајући крупни зелени лист крв
свитајући пуцад грозђа семе и пепео
свитајући вино свитајући бесконачну реку
свитајући светлост од свог меса у труљењу
изнова рађају свет у изгнанству
изнова стварају земљу на њеној површини
задушина о томе певам на својој лири од свог
нервног система!

тако увек испочетка по други пут тако
док умрли покрећу све материју линију
преображавајући умрло у рађајуће
преображавајући мртво у живо
да живо не зна да је мртво
... а све то да буде ужасно живо
једном

В И Њ А Г А

ти си задушина што мртве крвљу и вином не поји
сред тебе у громогласној светлости лишћа и тачке
хромац на крави у левој руци носи ковчег и покој
у десној руци за њега осећају задовољене мачке

јаше у зелено грозђе без своје звездане главе
у њој су ионако само магла вода ветар на небу
глава је одувек исувише била тешка за п р а в е
бољи је уместо ње на раменима округли пшенични
хлеб

јаше испред себе у те неиспитане беле светове
има доброту у песницама док цури негде баш зато
јед. чокот

док пуцају пуцад сред његове квазарне лобање
мртви се из смрти враћају у свој следећи живот

нигде нема Опседнутог светлошћу јахача на крави
нестао је у теби а присутан је прасликајући реч
они који су се вратили само у рођењу су прави
у осмеху задушине — госпође — мајке мртвих и речи

јаше испред себе у те неиспитане беле светове
држећи се за уши краве ни време не постоји више
одавно је мртав анђели и мртви га не прославе
кад умре испод вињале тад кад га виде највише

јаше бели хромац распирујући младо грозђе иза
можда ће стићи тамо докле досеже људско срце
јаше хромац на крави у белу песму у комунизам
домовина је увек испод њега домовина за мрце